

REPUBLIKA HRVATSKA
 ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
 U SPLITU

4-27/11
ŽURNO

Broj: K-DO-97/10
 Split, 4. ožujka 2011.
 ZI/ZI

ŽUPANIJSKI SUD
 Primi. št. 04-03-2011 10
 Predane poštom prim. št. 20
 Pismena izjava o prihvatu
 Prilijeno uz taksu

PRITVOR

POTPIS SLUŽBENIKA

ŽUPANIJSKOM SUDU U SPLITU

SPLIT

Temeljem čl. 42 st. 2 toč. 4 Zakona o kaznenom postupku («Narodne novine» broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02 i 115/06, u nastavku: ZKP), podižem

OPTUŽNICU

protiv:

1. **TVRTKA PAŠALIĆ** sina pok. Ivana Pašalić i Marice Pašalić rođene Bokšić, rođenog 27. lipnja 1956. u Derventi, Republika BiH, s prebivalištem u Šibeniku, ul. Kralja Tomislava kbr. 15a, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, oženjenog, oca dvoje punoljetne djece, vojnog umirovljenika, srednjeg imovnog stanja, sa završenom VSS, u pritvoru Zatvora u Splitu do 8. ožujka 2011. po rješenju istražnog suca Županijskog suda u Splitu.

2. **DAMIRA BORŠIĆ** sina pok. Ćirila Boršić i pok. Reze Boršić rođene Ferić, rođenog 29. siječnja 1956. u Zagrebu, s prebivalištem u Pirovcu, ul. Zadarska kbr. 56, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, oženjenog, oca dvoje punoljetne djece, vojnog umirovljenika, sa završenom SSS, osuđivanog, u pritvoru Zatvora u Splitu do 8. ožujka 2011. po rješenju istražnog suca Županijskog suda u Splitu.

3. **ŽELJKA MAGLOV** sina pok. Paška Maglov i Veselke Maglov rođene Jelić, rođenog 30. siječnja 1960. u Šibeniku, s prebivalištem u Splitu, ul. Ignjata Joba kbr. 16, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, oženjenog, oca troje djece, od toga dvoje punoljetno, vojnog umirovljenika, sa završenom VSS, osuđivanog, u pritvoru Zatvora u Splitu do 8. ožujka 2011. po rješenju istražnog suca Županijskog suda u Splitu.

XX

Doljen

22.2.11

1195

1195
 1195
 1195

2004/10
1163

4. MILORADA PAIĆ sina Josipa Paić i pok. Jakice Paić rođene Bumbak, rođenog 12. lipnja 1960. u Šibeniku, s prebivalištem u Jadrtovcu, ul. Klanac kbr. 1, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, oženjenog, oca četvero djece, od toga dvoje punoljetno, vojnog umirovljenika, sa završenom SSS, u pritvoru Zatvora u Splitu do 8. ožujka 2011. po rješenju istražnog suca Županijskog suda u Splitu,

22-010

da su od 2. ožujka do 23. travnja 1992. u Šibeniku, tijekom oružanog sukoba između oružanih snaga Republike Hrvatske s jedne strane i tzv. JNA, paravojskih snaga iz SR Jugoslavije te srpskih paravojskih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. Republike srpske krajine s druge strane, dok je vojnim zatvorom „Kuline“ u Šibeniku upravljala 2. satnija 72. bojne Vojne policije, postupajući i to opt. Tvrтко Pašalić u svojstvu zapovjednika 2. satnije 72. bojne Vojne policije, nadređen zapovjedniku zatvora, opt. Damir Boršić u svojstvu zapovjednika navedenog zatvora, obojica imajući zapovjedne ovlasti nad svim zatvorskim čuvarima te odgovorni za primjenu propisa međunarodnog ratnog prava, opt. Željko Maglov u svojstvu pomoćnika zapovjednika 2. satnije 72. bojne Vojne policije i opt. Milorad Paić u svojstvu pomoćnika zapovjednika kriminalističke službe 2. satnije 72. bojne Vojne policije, nakon što su 2. ožujka 1992. u akciji Hrvatske vojske oslobađanja sela Nos Kalik bili zarobljeni te u navedeni vojni zatvor privedeni i zatvoreni pripadnici srpskih paravojskih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. Republike srpske krajine Branimir Skočić, Nikića Skočić, Rajko Skočić, Milan Skočić, Boško Skočić, Zdravko Skočić, Nikola Skočić, Branko Skočić, Petar Skočić, Damir Kalik, Dragan Kalik, Marko Kalik, Dušan Kalik, Boško Kalik, Branko Zeljak, Pero Zeljak, Jovan Zeljak, Đino Zeljak, Mirko Milovac, Milorad Đuričić i Vojkan Živković, protivno odredbi čl. 3 st. 1 toč. 1a i c, čl. 13 st. 1 i 2 te čl. 14 st. 1 i 3 Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949., te protivno odredbi čl. 86 i 87 Dopunskog Protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), navedene ratne zarobljenike osobno fizički i psihički mučili i zlostavljali, a opt. Tvrтко Pašalić i opt. Damir Boršić znajući da i drugi podređeni im čuvari svakodnevno muče i zlostavljaju ratne zarobljenike nisu poduzeli ništa da takova ponašanja spriječe i kazne, i time pristali da podređene im osobe nastave s protupravnim radnjama kao i na njihove posljedice, tako da su

- opt. Tvrтко Pašalić, opt. Damir Boršić, opt. Željko Maglov i opt. Milorad Paić ali i drugi nepoznati zatvorski čuvari tukli navedene ratne zarobljenike nogama, rukama, gumenim palicama, kundacima od pušaka, električnim kabelima i svim drugim podesnim predmetima do kojih bi došli udarajući ih po glavi i cijelom tijelu, mučili ih električnom energijom na način da su im ručni elektrošoker pod naponom prislanjali na njihovo golo tijelo, ogoljele žice pod naponom električne energije vezivali im za ušne školjke, prste, testise i prislanjali na njihovo golo tijelo, postrojavali ih u red tako da su se svi oni bosu na mokrom betonskom podu morali držati rukama jedan za drugoga, nakon čega su za prvog i zadnjeg u redu vezali ogoljele žice pod naponom električne energije, pa je tako električna energija prolazila kroz sve njih, što je kod imenovanih ratnih zarobljenika, uslijed udara električne energije, stvaralo strašne bolove, prisiljavali ih da vreće napunjene pijeskom od oko 50 kg trčeći nose po dvorištu zatvora što su ovi i činili, a kada bi od iznemoglosti pali na pod, tukli ih navedenim predmetima po cijelom tijelu,

- opt. Željko Maglov i opt. Milorad Paić zajedno s drugim čuvarima prijeteći pištoljem ratne zarobljenike Rajka Skočić i Milorada Đuričić prisiljavali na međusoban homoseksualni odnos,

zbog čega Đuričić tražio od opt. Maglova da mu dade pištolj da se ubije, pa kada mu isti dao pištolj, Đuričić u uvjerenju da je pištolj pun, prislonio vrh cijevi od pištolja na svoju sljepoočnicu i potegao okidač, ne znajući kako se ispostavilo, da je pištolj ipak bio prazan,

- tako da su postupali na opisani način sve do 23. travnja 1992., kada su ovi premješteni iz navedenog vojnog zatvora, uslijed čega svega kod imenovanih ratnih zarobljenika, nastalo trajno oštećenje fizičkog i mentalnog zdravlja,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava mučili, nečovječno postupali te nanosili velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja prema ratnim zarobljenicima,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, označeno i kažnjivo po članku 122 Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Stoga predlažem:

1. da se pred tim sudom održi glavna rasprava,
2. da se na glavnu raspravu iz pritvora predvedu optuženici i da se o istoj obavijeste oštećenici,
3. da se izvedu dokazi ispitivanjem svjedoka Zvonimira Cigić (list 443-447 spisa), Marija Barišić (list 448-454 spisa), Rajka Žarković (list 483-485 spisa), Gorana Burazer (list 486 i 487 spisa), Ante Babac (list 490 i 491 spisa), Josipa Tabula (list 492 spisa), Ivana Škiljo (list 493 i 494 spisa), Nevena Spahija (list 503 i 504 spisa), Nikole Čondić (list 505 i 506 spisa), Gojka Živković (list 507 i 508 spisa), Ivica Dulibić (list 523 i 524 spisa), Željka Luša (list 525 i 526 spisa), Nikice Luša (list 527 i 528 spisa), Nikole Bačić (list 536 i 537 spisa), Damira Klisović (list 538 i 539 spisa), Jakova Vidović (list 540 i 541 spisa), Aljoše Klisović (list 542 -544 spisa), Mira Petković (list 548-551 spisa), Ivica Burilović Srdar (list 561 i 562 spisa), Slavka Pauk (list 566 i 567 spisa), Miše Jakovljević (list 568 i 569 spisa), Antuna Plivelić (list 599-601 spisa), Mate Laušić (list 621-625 spisa), Nevena Bumbak (list 628 i 629 spisa), Ivana Pulić (list 630 spisa), Marijana Biškić (list 631-633 spisa), Mihaela Budimir (list 641-643 spisa), Zdenka Smokrović (list 697-699 spisa), Ratka Koloper (list 707 i 708 spisa), Lidije Rupić (list 709 i 710 spisa) Ričarda Matura (list 711 i 712 spisa) Darka Milković (list 738-741 spisa), Branimira Skočić (list 792-814 spisa), Damira Kalik (list 815-837 spisa), Branka Zeljak (list 838-855 spisa), Boška Kalik (list 856-859 spisa), Dušana Kalik (list 860-869 spisa), Nikole Skočić (list 870-886 spisa), Rajka Skočić (list 887-901 spisa), Vojkana Živković (list 902-9030 spisa), Milorada Đuričić (list 931-956 spisa), Jakova Patiera (list 996 i 997 spisa), Ivana Čačić (list 998 i 999 spisa), Antonija Lekić (list 1000-1002 spisa), Zdravka Galić (list 1057-1059 spisa), Zorana Filipović (list 1100-1102 spisa), Željka Ivanković (list 1103 i 1104 spisa), Branka Baice (list 1115-1117 spisa), Krunoslava Mazalin (list 1118 spisa), Dubravka Žurić (list 1119 i 1120 spisa), čitanjem izvješća, zapovijedi, rješenja, zapisnika o uzimanju izjava i ostale dokumentacije (sve priloženo spisu), pregledom izvadaka iz kaznene evidencije na ime opt. Damir Boršić (list 580 spisa), opt. Željka Maglov (list 606 i 607 spisa), opt. Milorad Paić (list 715 spisa) i opt. Tvrtko Pašalić (list 716 spisa),

4. da protiv opt. Tvrтка Pašalić, opt. Damira Boršić, opt. Željka Maglov i opt. Milorada Paić produljite pritvor po osnovi navedenoj u čl. 102 st. 1 toč. 4 ZKP-a.

Obrazloženje

Prilikom oslobađanja sela Nos Kalik 2. ožujka 1992. godine, pripadnici Hrvatske vojske zarobili su 21 pripadnika srpskih paravojskih postrojbi tzv. Republike srpske krajine i to Branimira Skočić, Nikicu Skočić, Rajka Skočić, Milana Skočić, Boška Skočić, Zdravka Skočić, Nikolu Skočić, Branka Skočić, Petra Skočić, Damira Kalik, Dragana Kalik, Marka Kalik, Dušana Kalik, Boška Kalik, Branka Zeljak, Peru Zeljak, Jovana Zeljak, Đina Zeljak, Mirka Milovac, Milorada Đuričić i Vojkana Živković. Nakon zarobljavanja imenovani ratni zarobljenici bili su smješteni u vojni zatvor „Kuline“ u Šibeniku, gdje su bili do 23. travnja 1992. godine, kada su odatle premješteni u „Kerestinac“.

Zbog postojanja osnovane sumnje da su optuženici za vrijeme boravka ovih ratnih zarobljenika u vojnom zatvoru „Kuline“ iste tukli, mučili i na opisani način zlostavljali te da su tako počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122 OKZRH, protiv optuženika je provedena istraga.

Ispitani pred istražnim sucem, optuženici su porekli opisano kazneno djelo.

Opt. Trvtko Pašalić je u dva navrata iznio svoju obranu. Oba puta brani se da je bio zapovjednik 2. satnije 72. bojne Vojne policije, a sjedište ove satnije bilo u Šibeniku na gradskom predjelu „Šubićevac“. U Šibeniku na gradskom predjelu „Kuline“ nalazio se vojni zatvor, kojim je upravljala njegova satnija Vojne policije, a tijekom 1992. godine zapovjednik ovog zatvora bio je opt. Damir Boršić. Optuženik se dalje branio da su u ovaj zatvor početkom ožujka 1992. godine bili dovedeni pripadnici srpskih paravojskih postrojbi tzv. Republike srpske krajine zarobljeni u akciji Hrvatske vojske prilikom oslobađanja sela Nos Kalik. Dok su u vojnom zatvoru „Kuline“ bili zatvoreni ovi pripadnici srpskih paravojskih postrojbi, optuženik se brani da je dolazio u taj zatvor 3 do 4 puta, ali da nikada na njima nije primijetio bilo kakve ozljede. Optuženik je porekao da je zarobljene pripadnike srpskih paravojskih postrojbi zatvoreni u vojnom zatvoru „Kuline“ tukao ili da ih je na bilo koji način maltretirao, a isto tako navodeći da mu nije bilo poznato da ih je bilo tko drugi tukao ili maltretirao.

Opt. Damir Boršić je također u dva navrata iznio svoju obranu. Prvi put se branio da je po usmenoj zapovjedi opt. Tvrтка Pašalić bio upravitelj zatvora, no nije imao ovlasti upravitelja, jer je sve ovlasti imao opt. Trvtko Pašalić, koji uz to nije mogao normalno razgovarati, djelovao je prijeteći, pa se on opt. Pašalića ali i opt. Željka Maglov bojao, a bojali su ih se i ostali pripadnici Vojne policije. Optuženik se dalje branio da su 2. ožujka 1992. godine u vojni zatvor „Kuline“ dovedeni pripadnici srpskih paravojskih postrojbi koje su toga dana pripadnici Hrvatske vojske zarobili prilikom oslobađanja sela Nos Kalik. Slijedeće jutro po dovođenju u ovaj zatvor, optuženik se brani da su zatvorenici okupani, da su dobili čistu posteljinu i uredne krevete. Na tim ratnim zarobljenicima je vidio modrice i podljeve, pa ih je pitao od čega im je to, na što su mu ovi odgovorili da su ih tukle osobe koje su ih ispitivale. Među ratnim zarobljenicima bio je i Milorad Đuričić, koji mu se jednom požalio da ga je opt. Željko Maglov prisiljavao na homoseksualni odnos s ratnim zarobljenikom Rajkom Skočić. Nakon što mu je to Milorad Đuričić ispričao, o tome je odmah izvijestio opt. Milorada Paić i zapovjednika kriminalističke službe u navedenoj satniji Marija Barišić, koji su s Đuričićem

obavili razgovor i o svemu izvijestili zapovjednika satnije opt. Tvrтка Pašalić. U vojnom zatvoru „Kuline“ je vidao induktorski telefon, a ratni zarobljenici su mu pričali da ih opt. Željko Maglov spaja na taj induktorski telefon i tako ih muči strujom. Pretpostavlja da je taj induktorski telefon u zatvor donio upravo opt. Maglov. Jednom je u zatvor opt. Tvrtko Pašalić doveo neke pripadnike Hrvatske vojske, koji su u njegovom uredu ispitivali ratne zarobljenike. Dok su ih u uredu ispitivali, čuo je udarce i jauke, a kada bi iz ureda izišli, na ratnim zarobljenicima je vidio ozljede i modrice. Po navodima ovog optuženika, ratni zarobljenici su dobivali tri obroka hrane jednako kao i vojni policajci. Drugi put kada je opt. Damir Boršić iznio obranu, branio se da on nije bio upravitelj zatvora, da za to nije imao nikakvo rješenje i ovlasti, već da je bio samo zatvorski čuvar. No, predloženo mu je izvješće od 9. rujna 1993. godine priloženo spisu na listu 380. Optuženik je priznao da je on to izvješće pisao i potpisao ga baš kao zapovjednik zatvora. U oba navrata kada je iznosio svoju obranu, opt. Damir Boršić je porekao da je ratne zatvorenike tukao, već naprotiv da su dolazili kod njega u ured, da je s njima razgovarao, odvozio ih liječniku i pružao im sve ostale potrebne usluge.

U svojoj obrani danoj pred istražnim sucem, opt. Željko Maglov se brani da je u kritično vrijeme bio pripadnik Vojne policije i to zapovjednik borbenog voda. Kada su pripadnici Hrvatske vojske 2. ožujka 1992. godine tijekom oslobađanja sela Nos Kalik zarobili veći broj pripadnika srpskih paravojnih postrojbi tada je sa još 20-ak pripadnika Vojne policije preuzeo ove ratne zarobljenike i odveo ih u vojni zatvor „Kuline“ u Šibeniku. U to vrijeme po navodima ovog optuženika, zapovjednik vojnog zatvora „Kuline“ bio je opt. Damir Boršić. Nakon što je u navedeni vojni zatvor doveo ratne zarobljenike zarobljene u Nos Kalicima u taj vojni zatvor je dolazio možda jednom ili dva puta, ali na njima nije primijetio bilo kakve ozljede. Optuženik je dalje porekao da je u taj vojni zatvor dolazio noću, da je bilo koga od ratnih zarobljenika tukao ili na bilo koji način maltretirao, a isto tako da je bilo koga od njih prisiljavao na homoseksualni odnos. Nadalje se optuženik branio da je od 1. travnja 1992. godine bio na južnom bojištu i da u to vrijeme uopće nije bio u Šibeniku pa tako niti u „Kulinama“.

Opt. Milorad Paić brani se da je u satniji Vojne policije u Šibeniku počeo raditi krajem siječnja 1992. godine te da je u to vrijeme zapovjednik ove satnije bio opt. Tvrtko Pašalić, a njegov pomoćnik da je bio opt. Željko Maglov. U kritično vrijeme Marijo Barišić je bio voditelj kriminalističke službe u navedenoj satniji Vojne policije a on je bio kriminalistički službenik. Optuženik se dalje brani da su on i Marijo Barišić dolazili u vojni zatvor „Kuline“ uzimati izvještaje od ratnih zarobljenika, no optuženik je naglasio da im je opt. Tvrtko Pašalić zabranio da u zatvor ulaze bez njegovog odobrenja ili odobrenja opt. Željka Maglov. Da bi dakle on i Marijo Barišić ušli u navedeni vojni zatvor bilo im je nužno odobrenje opt. Tvrтка Pašalić ili opt. Željka Maglov. Optuženik se dalje brani da je vidio kada je u uredu zapovjednika zatvora opt. Tvrtko Pašalić tukao ratne zarobljenike zarobljene u selu Nos Kalik, a poznato mu je da su ih tukli i drugi. Nadalje je kazao da je opt. Željko Maglov prisiljavao Milorada Đuričić i Rajka Skočić na homoseksualni odnos. O svemu tome, optuženik ističe da su on i Marijo Barišić izvješćivali zapovjedništvo 72. bojne Vojne policije u Splitu i Upravu vojne policije u Zagrebu.

Tijekom istrage od oštećenika u svojstvu svjedoka ispitani su Vojkan Živković, Milorad Đuričić, Rajko Skočić, Dušan Kalik, Damir Kalik, Branimir Skočić, Nikola Skočić, Branko Zeljak i Boško Kalik. Iskazi ovih svjedoka su tonski snimljeni na CD-u te priloženi spisu.

Vojkan Živković u svom iskazu je naveo da su ga tijekom boravka u vojnom zatvoru „Kuline“ u Šibeniku tukli mnogi stražari i pripadnici Hrvatske vojske, a isto tako je naveo da su ga tukla i sva četvorica optuženika, da su ga mučili strujom na način da su ga prikapčali na induktorski telefon pod naponom, da je po dvorištu zatvora morao nositi vreće napunjene pijeskom. Ovaj svjedok je dalje kazao da je veći dio vremena proveo u samici bez kreveta, spavajući na betonu bez pokrivača. Za vrijeme boravka u ovom zatvoru, svjedok je dalje kazao da ratni zarobljenici nisu imali dovoljne količine hrane. U vojni zatvor „Kuline“ dolazili su pripadnici Međunarodnog crvenog križa, kojima se nisu smjeli žaliti, a prije nego što bi ovi došli, puderima i kremama su prekrivali ozljede na sebi da bi se manje uočile.

Milorad Đuričić je kazao da su ga tukli opt. Željko Maglov i opt. Milorad Paić, tukli su ga po glavi, rukama, nogama i po cijelom tijelu, a tukli su ga najviše policijskim palicama. Opt. Željko Maglov i opt. Milorad Paić jednom su ga prisiljavali na homoseksualni odnos s Rajkom Skočić. Na takav odnos nije htio pristati, bilo mu je jako teško, htio se ubiti, pa je tražio od opt. Maglova da mu dade pištolj da se ubije. Opt. Maglov mu je dao pištolj, a njemu je toliko bilo teško da je vrh cijevi od pištolja prislonio na glavu i potegao obarač, no pištolj je bio prazan, za što u trenutku okidanja nije znao, a da je pištolj bio pun tada bi se bio ubio. Kada je opisivao ovo prisiljavanje na homoseksualni odnos, svjedok Milorad Đuričić je plakao i bio vidno uznemiren.

Rajko Skočić je naveo da su ga najviše tukli opt. Željko Maglov i opt. Damir Boršić, a pored toga opt. Maglov ga je mučio strujom na način da je svjedok rukom držao dvije žice koje su bile spojene na induktorski telefon, pa kada bi opt. Maglov okretao ručicu na telefonu, tada bi ga tresla struja. Nadalje je ovaj svjedok kazao da je opt. Željko Maglov prisiljavao njega i Milorada Đuričić na homoseksualni odnos, a da bi do toga odnosa došlo, mučio ga je strujom. Dok su bili u zatvoru nisu dobivali dovoljne količine hrane, nisu se redovito kupali, a kada bi se kupali, jedan trenutak voda je bila vrela, a odmah drugi trenutak voda je bila jako hladna. Zatvorski čuvari su u zatvor puštali civile, koji su ih onda tukli, najviše kablovima od struje.

Dušan Kalik je kazao da su ga najviše tukli opt. Damir Boršić i opt. Milorad Paić. Uz to su ga ova dvojica optuženika mučili strujom. Za cijelo vrijeme boravka u zatvoru „Kuline“, ovaj svjedok je kazao da se nije okupao, da nisu dobivali dovoljne količine hrane i vode.

Damir Kalik je naveo da ga je najviše tukao i mučio strujom opt. Damir Boršić. Od mučenja strujom iskrivilo mu se lice, nije mogao zatvoriti usta, a žice od induktorskog telefona je morao sebi vezati za genitalije. Ovaj svjedok je bio šećerni bolesnik, a opt. Damir Boršić ga je podrugljivo nazivao „šećerko“, nije mu davao potrebne doze inzulina, govoreći mu „nećeš šećerko“. Jednom prilikom opt. Damir Boršić ga je prisilio da skoči u more, nakon čega ga je tako s mokrom odjećom na sebi zatvorio u samicu. Svjedok Damir Kalik je dalje kazao da je bio očevidac kada je opt. Željko Maglov pištoljem prisiljavao Milorada Đuričić i Rajka Skočić na međusoban homoseksualni odnos. Dok je bio zatvoren morao je nositi vreće napunjene pijeskom, a nosio ih je po dvorištu zatvora dok zbog iznemoglosti ne bi pao. Na sebi su imali vidljive ozljede, a kada bi u zatvor dolazili pripadnici Međunarodnog crvenog križa, ovima su morali govoriti da su ozljede zadobili tako što su pali niz stubište.

Branimir Skočić je kazao da su ga najviše tukla četvorica pripadnika Hrvatske vojske koji su u zatvoru bili pritvoreni, a koje je rukovodstvo zatvora puštalo da ih tuku. Dok su ih ovi pripadnici Hrvatske vojske tukli, upravo u to vrijeme u zatvoru su bili optuženici. Najteža su im bila prva tri dana, kada su bili gotovo besprekidno tučeni i mučeni, a za to vrijeme nisu dobivali niti hranu niti vodu za piće. Bili su mučeni strujom, a morali su nositi vreće napunjene pijeskom od oko 80 kg, a nosili su ih sve dok zbog iznemoglosti ne bi pali na pod.

Nikola Skočić je kazao da je zapovjednik zatvora bio opt. Damir Boršić, a ovaj se tako i predstavljao. Za vrijeme boravka u zatvoru bili su mučeni strujom, a opt. Boršić ga je prisiljavao da nosi vreće napunjene pijeskom. Ovaj svjedok je dalje kazao da je bio očevidac kada je opt. Željko Maglov pištoljem prisiljavao Milorada Đuričić i Rajka Skočić na homoseksualni odnos.

Branko Zeljak je istakao da su im bila najteža prva tri dana, kada su bili besprekidno tučeni, a za ta tri dana nisu dobili bilo što od hrane a niti vode. Tukao ih je tko je got stigao, a najviše su ga tukli opt. Damir Boršić, opt. Željko Maglov i opt. Milorad Paić. Bio je mučen strujom, a strujom ga je najviše mučio opt. Damir Boršić.

Boško Kalik je prilikom zarobljavanja u selu Nos Kalik bio ranjen pa je veći dio vremena proveo u bolnici u Šibeniku, a tek manji dio vremena je proveo u vojnom zatvoru „Kuline“ u Šibeniku.

Marijo Barišić u kritično vrijeme zapovjednik kriminalističke službe 2. satnije 72. bojne Vojne policije ispitan u svojstvu svjedoka je kazao da je s opt. Tvrtkom Pašalić bio u vojnom zatvoru „Kuline“. Tada je opt. Tvrtko Pašalić ratne zarobljenike zarobljene u Nos Kalicima mučio strujom, na način da ih je sve postrojio u hodniku zatvora, zapovjedio im da se uhvate rukama jedan za drugoga, a zatim je preko induktorskog telefona prvog i zadnjeg u nizu spojio na struju, pa je struja prolazila kroz sve njih. Tako ih je mučio strujom oko 15 minuta. Ovom svjedoku je dalje poznato da su i drugi u vojnom zatvoru „Kuline“ tukli i mučili ratne zarobljenike. Opt. Damir Boršić i Milorad Đuričić su mu kazali da je opt. Željko Maglov prisiljavao Milorada Đuričić i Rajka Skočić na homoseksualni odnos. O svim tim zlostavljanima, on i opt. Milorad Paić su izvješćivali zapovjednika 72. bojne Vojne policije u Splitu i Upravu vojne policije u Zagrebu.

Svjedok Miro Petković je u kritično vrijeme bio pripadnik 2. satnije 72. bojne Vojne policije. Kazao je da je u navedenom zatvoru jednom bio s opt. Tvrtkom Pašalić, opt. Željkom Maglov i opt. Damirom Boršić. Tada je opt. Maglov po podu hodnika prolio kantu vode, kazao opt. Boršiću da donese induktorski telefon, a opt. Pašalić je ratnim zarobljenicima zapovjedio da se uhvate za ruke. Tada je opt. Maglov ratnim zarobljenicima stavio na ruke žice iz induktorskog telefona, a zatim počeo okretati ručicu na telefonu, tako da je struja prolazila kroz sve ratne zarobljenike. Taj događaj je trajao oko dva do tri sata, i on im se nije mogao suprotstaviti jer su oni bili zapovjednici, a takvo suprostavljanje bi značilo opasnost za život onog tko im se suprostavi. Nadalje je ovaj svjedok kazao da su i drugi tukli i mučili ratne zarobljenike o čemu su bili izvješćeni zapovjednik 72. bojne Vojne policije i Uprava vojne policije.

Aljoša Klisović ispitan u svojstvu svjedoka je kazao da je u Vojnoj policiji u Šibeniku počeo raditi u ljeto 1992. godine, dakle to je bilo nakon što su oštećenici premješteni iz vojnog zatvora „Kuline“, no svjedok je dodao kako mu je poznato da je Marijo Barišić o zlostavljanju ratnih zarobljenika u Kulinama“ izvješćivao Upravu vojne policije i 72. bojnu Vojne policije.

Zapovjednik 72. bojne Vojne policije do 1. rujna 1992. godine bio je Zdravko Galić a nakon toga Mihael Budimir. Ispitani u svojstvu svjedoka ova dvojica su kazali da im nije poznato da su ratni zarobljenici bili tučeni ili mučeni, a o tome ih nije bilo tko izvijestio.

Načelnik Uprave vojne policije u kritično vrijeme bio je Mate Laušić, njegov zamjenik bio je Marijan Biškić, a u Upravi vojne policije je pored ostalih radio Željko Ivanković. Ispitani u svojstvu svjedoka ova trojica su kazali da ih nitko nije izvješćivao o tome da bi ratni zarobljenici u vojnom zatvoru „Kuline“ bili tučeni i zlostavljani.

Svjedok Antonio Lekić je u kritično vrijeme bio načelnik SIS-a, a uz to je po zapovjedi Glavnog stožera Hrvatske vojske bio član Povjerenstva koje je imalo zadatak da istraži sve slučajeve nezakonitog postupanja u Vojnoj policiji u Šibeniku. Ovaj svjedok je kazao da ga nitko nije izvijestio o tome da bi ratni zarobljenici bili tučeni i zlostavljani, pa niti Marijo Barišić i opt. Milorad Paić kada su 1993. godine od njih uzimali izjave.

Pripadnik 2. satnije 72. bojne Vojne policije u kritično vrijeme bio je Zvonimir Cigić, koji je kasnije imenovan za zapovjednika ove satnije. Ispitan u svojstvu svjedoka Zvonimir Cigić je kazao da je dolazio u vojni zatvor „Kuline“ dok su u tome zatvoru bili zatvoreni pripadnici srpskih paravojnih postrojbi zarobljeni u Nos Kalicima. Na ratnim zarobljenicima nije primijetio bilo kakve ozljede, a ovi mu se nisu niti žalili da bi ih bilo tko tukao. Ratni zarobljenici su dobivali tri obroka hrane, jednako kao i pripadnici Vojne policije.

Tijekom istrage kao svjedoci ispitan su zatvorski čuvari Rajko Žarković, Goran Burazer, Ivan Škiljo, Miroslav Periša, Ivica Dulibić, Željko Luša, Nikica Luša, Nikola Bačić, Damir Klisović, Jakov Vidović, Antun Plivelić, Neven Bumbak, Ratko Koloper i Ričard Matura. Svi oni su kazali da im nije poznato da bi ratni zarobljenici bili tučeni i zlostavljani, na njima nisu primijetili bilo kakve ozljede, a ratni zarobljenici su dobivali istu hranu kao i vojni policajci. Zdenko Smokrović je bio zatvorski čuvar tek od kraja 1992. godine, pa nije imao saznanja da li su ratni zarobljenici prije toga bili zlostavljani u zatvoru.

Pored toga u svojstvu svjedoka su ispitan i Ivan Čačić, Jakov Patiera, Darko Milković, Ivica Burilović Srdar, Gojko Živković, Nikola Čondić, Neven Spahija, Josip Tabula i Ante Babac. Svi oni su bili pripadnici Vojne policije u Šibeniku, a u svom iskazu su naveli da im nije poznato da bi ratni zarobljenici u vojnom zatvoru „Kuline“ bili tučeni i zlostavljani.

Lidija Rupić je u kritično vrijeme bila službenica u 2. satniji 72. bojne Vojne policije na radnom mjestu daktilografa. Ispitana u svojstvu svjedoka je kazala da joj nije bilo poznato da se ratni zarobljenici u vojnom zatvoru „Kuline“ u Šibeniku tuku, muče i zlostavljaju, pa o tome nije pisala bilo kakvo izvješće.

Načelnik SIS-a u Šibeniku 1991. bio je Ivan Pulić. Ispitan u svojstvu svjedoka kazao da mu nije poznato da bi u vojnom zatvoru „Kuline“ u Šibeniku ratni zarobljenici bili tučeni i zlostavljani.

U vojni zatvor „Kuline“ u Šibeniku 5. travnja 1992. godine doveden je Zoran Filipović. Ispitan u svojstvu svjedoka Zoran Filipović je kazao da je u navedenom zatvoru proveo 40 dana, a za vrijeme njegovog boravka u zatvoru „Kuline“ na ratnim zarobljenicima nije primijetio ozljede, a niti je čuo bilo kakve jauke i slično.

Svjedok Dubravko Žurić je iz vojnog zatvora „Kuline“ vozilom u vojarnu na Šubićevcu odvezio ratne zarobljenike zarobljene u Nos Kalicima i vraćao ih natrag. Na njima nije vidio bilo kakve ozljede. Početkom travnja 1992. godine s opt. Željkom Maglov bio je na južnom bojištu.

Tijekom travnja 1992. godine na južnom bojištu s opt. Željkom Maglov bio je i svjedok Krunoslav Mazalin.

Svjedok Branko Baica je kazao da je 1991. godine bio pomoćnik zapovjednika 113. brigade Hrvatske vojske. Do 1. siječnja 1992. godine u Šibeniku vojna policija je bila u sastavu 113. brigade Hrvatske vojske, a tada je došlo do reorganizacije vojne policije i to tako da se satnija vojna policija izdvojila iz sastava 113. brigade i ušla u sastav 72. bojne Vojne policije. Prvi zapovjednik satnije vojne policije u sastavu 72. bojne Vojne policije bio je opt. Tvrтко Pašalić, a njegov pomoćnik je bio opt. Željko Maglov. Opt. Damir Boršić je došao u vojnu policiju nakon opisane reorganizacije, a opt. Milorad Paić je došao negdje tijekom veljače ili ožujka 1992. godine. Dok su u vojnom zatvoru „Kuline“ bili ratni zarobljenici zarobljeni u Nos Kalicima, tamo su dolazili predstavnici Mađunarodnog crvenog križa i UNHCR-a, koji nisu imali primjedbi na smještaj ratnih zarobljenika u zatvoru. Pored toga po potrebi u navedeni vojni zatvor su dolazili liječnici.

Spisu je pored ostalog priložen dokument pod nazivom „Prijedlog za čin u OS RH“ od 16. prosinca 1992. godine, kojeg je kao zapovjednik satnije 72. bojne Vojne policije potpisao Marijo Barišić, a u kojem se navodi da opt. Damir Boršić obnaša dužnost upravnika pritvora.

Tijekom istrage, istražni sudac je izišao na mjesto događaja u bivši vojni zatvor „Kuline“ u Šibeniku, o čemu je sastavio zapisnik, a uz to su prostorije fotografirane, te sve to priloženo spisu.

Cijeneći sve rezultate provedene istrage, za utvrditi je da su optuženici počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122 OKZRH na gore opisani način.

U kritično vrijeme opt. Tvrтко Pašalić je bio zapovjednik 2. satnije 72. bojne vojne policije, nadređen zapovjedniku zatvora, a opt. Damir Boršić je bio zapovjednik zatvora, te obojica nadređeni zatvorskim čuvarima. Opt. Željko Maglov je bio pomoćnik zapovjednika satnije, a opt. Milorad Paić je bio pomoćnik zapovjednika kriminalističke službe u navedenoj satniji vojne policije.

Tijekom istrage ispitano je devet oštećenika. Oni su temeljito opisali svoj boravak u vojnom zatvoru „Kuline“ u Šibeniku. Tako su opisali sve načine mučenja, premlaćivanja i zlostavljanja, navodeći tko je to činio. Upravo su oštećenici kao počinitelje svih tih oblika mučenja, premlaćivanja i zlostavljanja naveli baš optuženike, navodeći poimenično za svakoga od njih kako su ih mučili, tukli i zlostavljali.

Pored toga oštećenike su tukli i mučili nepoznati stražari i druge nepoznate osobe, čime su opt. Tvrtko Pašalić i opt. Damir Boršić bili upoznati. S obzirom na poslove koje su opt. Pašalić i opt. Boršić obavljali, oni su bili dužni spriječiti stražare i druge nepoznate osobe da tuku i muče ratne zarobljenike, no unatoč tome nisu poduzeli baš ništa da spriječe i kazne takvo nezakonito postupanje prema ratnim zarobljenicima, čime su pristali da podređene im osobe nastave s takvim protupravnim radnjama kao i na njihove posljedice, što se i dogodilo.

Da su u vojnom zatvoru „Kuline“ ratni zarobljenici zarobljeni u selu Nos Kalik bili tučeni, mučeni i zlostavljani pored toga potvrdili su i svjedoci Marijo Barišić i Miro Petković te opt. Milorad Paić. Oni su pored toga poimenično naveli i optuženike koji su ratne zarobljenike tukli, mučili i iste zlostavljali.

Usljed naprijed navedenog mučenja, premlaćivanja i zlostavljanja, kod ratnih zarobljenika je nastalo trajno oštećenje fizičkog i mentalnog zdravlja.

Optuženici su na opisani način postupali protivno gore navedenim odredbama međunarodnog ratnog prava. Oni su kršeći dakle pravila međunarodnog prava, nečovječno postupali prema ratnim zarobljenicima, nanosili im velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Tako su se u ponašanju optuženika ostvarila sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122 OKZRH, za koje su i krivi, pa je stoga ova optužnica opravdana i na zakonu utemeljena.

Nadalje, žrtve opisanog kaznenog djela su 21 ratni zarobljenik. Svi oni su kroz duže vrijeme bili izloženi mučenju, premlaćivanju, trpljenju velikih patnji, nanošenju tjelesnih ozljeda i psihičkom zlostavljanju, što je kod njih za posljedicu imalo trajno oštećenje fizičkog i mentalnog zdravlja, pa se radi o posebno teškim okolnostima djela.

S obzirom na izneseno ukazuje se nužnim protiv optuženika produljiti pritvor po osnovi navedenoj u čl. 102 st. 1 toč. 4 ZKP-a.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ŠIBENIKU
županijskog državnog odvjetnika u Šibeniku
upućen na rad u Županijsko državno odvjetništvo u Splitu
Zvonko Jurić

U prilogu: - spis Županijskog suda u Splitu II K10-92710